Notes du mont Royal
www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Bibliothèque électronique suisse

Τὰ σωζόμενα

Τῶν παλαιοτάτων
Ποιητῶν

ΓΕΩΡΓΙΚΑ,
ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ, ϗ
ΓΝΩΜΙΚΑ.

Vetuſtiſsimorum Authorum Georgica, Bucolica, & Gnomica poëmata quæ ſuperſunt.

Acceſsit huic editioni

Is. Hortiboni Theocriticarum Lectionum libellus.
Cętera ſequentes paginę indicant.

GENEVÆ.

Apud Iohann. Vignon.
M. DC. XX.

Su

TYPOGRAPHVS LECTORI beneuolo S.

Ne ſis neſcius, lector, quid in hac noſtra editione, prater ea qua in priore habuiſti, ſit praſtitum, paucis rem habe:

Primùm Graca vt quàm emendatiſſimè ederentur operam ſtudioſè dedimus:

Deinde in Latina interpretatione multa fecimus meliora.

Tertiò, quadam adiunximus carmina partim Theocriti, partim aliorum poetarum, qua in priori deerant: quadam etiam qua in nullis reperias.

Muſai quoque poëma & propter elegantiam, & quia non videbatur argumentum alienum, edere viſum eſt.

Poſtremò, Iſaaci Hortiboni Lectionum Theocriticarum libellum addidimus, in quo tum Theocriti tum aliorum poëtarum loci non pauci quâ emendatur, quâ explicantur.

I. CRISPINI de ſua editione δίστιχον.

Si decus eſt paucis quàm plurima dicere, & aptè:
Quidni etiam exiguo claudere multa libro?

BIBLIOTHÈQUE DE GENÈVE

88|4329

OECONOMICA TOTIVS OPERIS PRÆFATIO,

IOANNIS CRISPINI.

GRavioribvs defeſſum laboribus quid vetat in amœnos nonnunquam Poëtarum hortos requieſcendi gratia excurrere? Sanè fuit ea mihi iam dudum in promouendis (quoad potui) literarum ſtudiis voluntas, vt quum à grauioribus illis, imò primariis Autoribus edendis otij quid ſupereſſet, ſecundariis qui ad humanitatem pertinent, impenderem. Maximè verò iis qui viciniores origini, vt Plato monet in Philebo, minus attractarum ſordium habent: qui verbis lectis, aptis & illuſtribus idem efficiunt, quod pictores præſtant ſuis pigmentis candoris ac ruboris, & aliis cuiuſque generis coloribus ſcitè omnino adhibitis & eleganter. Ac quum ſuperioribus annis ab Homero Poëtarum principe cœptum eſſet, nunc alterum ab illo, Heſiodum Aſcræum illi ὁμόχρονον, Theognidem quoque & Phocylidem: Theocritum alióſque primarios Poetas, qui ob excellentis & exquiſitæ ſcriptionis dotes vetuſtatem ferre potuerunt, proſequi non iniucundum duximus ea forma quæ & domi & foris oblectet, nec impediat circumgeſtantem. Diſtinximus quidem eos veluti in tres

operibus τοῖς σωζομένοις : ſecundam Theocrito, ac reliquis Εἰδυλλιογράφοις : tertiam ipſi Theognidi cæteriſque Γνωμολόγοις hac exiguitate dedimus, vt in vnum volumen coire omnes poſſint, quorum ſeriem ſubiecta huic Epiſtolę tabula demonſtrabit.

Quid porrò præſtitum ſit hac editione non eſt pluribus recenſendum : ipſa re cognoſcent candidi Lectores : ne aut prolixiori pręfatione periucundam horum Poëtarum lectionem remorer, aut verecundię terminos nimia commendatione tranſiliam. Spero equidem ſuſceptum hunc laborem ínque eo doctorum virorum pręſtitam operam atque induſtriam ſtudioſis nec inutilem nec ingratam futuram, cùm & Latina verſio, quę de Gręcis fideliter expreſſa eſt, omnibus è regione coniuncta detur: tum etiam breuibus ea annotationibus indicata ſint quę neceſſaria erant, huiúſque enchiridioli modulo potiſſimùm conueniebant.

Atque vt ingenuè ſemper agnouimus à quibus profecimus, pręter eos quorum elucubrata ſtudia in hos Poëtas citata extant, pleraque nobis benignè communicauit D. Portus Cretenſis, vir Gręcè atque Latinè doctiſſimus: multa etiam apud B. Marcuardum contulit C. Auberius Triumcurianus, pręſertim in iis quę Simmię Rhodio attribuuntur: quę pręterquam quòd ſunt αἰνίγματα arbitratu veteris Autoris efficta, corruptiſſima erant. Ioannes Pediaſimus Theocriti Σύριγγα declaraturus, quantis difficultatibus afficeretur, antè teſtificatus eſt his verbis: τὸ δὴ τῆς Θεοκρίτου σύριγγος αἰνίγματι μὲν ὅμοιον, διά τε τὴν τῶν μεταλήψεων πύκνωσιν, καὶ διὰ τὸ ἀκροθιγῶς τῶν μνημονευθεισῶν ἱστοριῶν ἔχεσθαι, καὶ τὸ ἐλλειπὲς τῆς συντάξεως· καὶ ταῦτα μὴ κατὰ τὴν ἀττικὴν συνήθειαν ἀλλά τινα ἔκφυλον, πολλὴν ἐμποιοῦσαν ἀσάφειαν. Quę ſanè pręfatio æquius de Ouo, Alis, ac Securi, ænigmaticis

gmaticis Simmiæ commentis prædici vſurparíque meritò poſſent. Hæc verò breuibus idcirco non abs re præfamur, vt intelligant ſtudioſi adoleſcentes, perexiguos quidem dari hos libellos, ſed refertos tanta Poetarum veterum gaza, tum multiplici rerum ſententiarúmque grauitate ac varietate plenos, vt maiora volumina non ſolùm operarum & operis difficultate ſuperent, verùm etiam vtilitatem grato compendio (his præſertim temporibus alioqui perturbatiſſimis) coniunctam habeant.

POETARVM QVI TRIbus diſtinctis libris, vno tamen ἐγχειριδίῳ comprehenduntur, catalogus.

I.

GEORGICA HESIODI ASCRÆI, OPERA & DIES.

Apud veteres ediſcebant pueri Heſiodum, cuius autoritas tanta erat vt ipſius carmina tanquam oracula & ἀξιόπιστα quædam communi ſermone vſurparentur.

SCVTVM HERCVLIS.

Dionyſius Longinus Rhetor, in libro περὶ ὕψους, quem hoc ipſo anno edidimus, videtur ambigere an Aſpis ſit Heſiodi genuinum opus.

OECONOMIA

Annotationes in Εργα ϗ Ημέρας, Philippo Mel. potiſſimùm, Friſio & Garbitio debentur.

THEOGONIA eiuſdem Poet. Cui addita genealogiarum compendiaria deſcriptio, nobis à D. Porto Cretenſi communicata, plurimum lucis adfert.

II.

BVCOLICA.

THEOCRITI SYRACVSII Eidyllia, apta ad Poetices principia excolenda, quæ à primis paſtorum quietis meditationibus profecta dicuntur. Virgilius à *Paſtoribus* exorſus ad *Aratores* ſe transtulit: & ab Aratoribus ad *Heroas*: qui etiam Paſtorum requiem in ipſo Eclogę 1. principio ob oculos poſuit,

Tityre tu patulæ recubans ſub tegmine fagi, &c.

V. Vvinſemius aliíque hęc Eidyllia expoſuerunt.

SIMMIÆ RHODII,
OVVM. ALAS. SECVRIM

Reſtituit ſuis metris, enodatéque expoſuit Auberius.

MOSCHI Syracuſij,
BIONIS Smyrnæi Eidyllia, ex A. Mekerchi, tum ex Ful. Vrſini ſcriptis aucta.

AVSONII elegans Eidyllium, Græcis verſibus à Fed. Iamotio redditum.

III.

GNOMICA.

THEOGNIDIS Megarenſis vetuſtiſſimi Poetę ſententiæ elegiacæ annotationibus ſelectis E. Vineti, I. Hertelij, I. Schegkij, aliorúmque lucubrationibus expolitę.

PHOCYLIDIS poema admonitorium.
PYTHAGORÆ carmina aurea ſcholiis V. Amerpachij aliorúmq; obſeruationibus illuſtrata.
SOLONIS ſententiæ quæ ſuperſunt,
TYRTÆI varia,
SIMONIDIS pleraque,
RHIANI,
NAVMACHII,
PANYASIDIS,
ORPHEI,
MIMNERMI,
LINI,
CALLIMACHI,
EVENI PARII,
ERATOSTHENIS,
MENECRATIS,
POSIDIPPI,
METRODORI,
TIMOCLIS. Quorum ſententias pleraſque multi magni ſcriptores veluti axiomata & oracula non ſine honoris præfatione citarunt, Plato (inquam) Ariſtoteles, Xenophon, Plutarchus, Athenæus, Dion, Chryſoſtomus, Philo Iudæus: ac de Patribus Græcis Clemens Alexandrinus, ac Baſilius cognomento Magnus.
HOS POETAS INSEQVITVR eadem tertia Enchiridij parte,
SENARIORVM Libellus, continens aliorum quoque Poëtarum ſententias: quemadmodum ex Indice ad calcem illius tertiæ partis appoſito conſtabit.
ADDITA ſunt eiuſdem cum ſuperioribus argumenti nonnulla ex veterum Comicorum fragmentis: quorum nomina idem Index commonſtrat.

Fruere his, ô Philomuſe, & noſtris ſtudiis faue.

Notes du mont Royal
www.notesdumontroyal.com
Une ou plusieurs pages sont omises ici volontairement.

EX SVIDA.

Tyrtæus, Archimbroti filius Lacon aut Mileſius, Elegiarum ſcriptor, & tibicen, qui carminibus ſuis fertur Lacedæmoniis, cùm aduerſus Meſſenios bellum gererent, victoriæ author fuiſſe. Eſt aũt vetuſtiſſ. vtpote qui eodem tempore cum ſeptẽ (qui vocantur) ſapientibus vixerit: aut etiam antiquior. Floruit ſaltem circa 35. Olymp. Scripſit pręcepta vitæ verſibus Elegiacis, & carmina de bello libro 55.

EX TYRTÆO,

De virtute.

NON memorandus mihi vir, nec in pretio
habendus videtur,
Seu virtutis pedum ſeu gratia luctæ:
Neque ſi Cyclopum habeat magnitudinem
& robur,
Et currendo vincat Thracium Aquilonem.
Et forma ſit vel ipſo Tithone præſtantior,
Et locupletior quàm aut Midas aut Cinyras reges:
Neque ſi Tantalidem Pelopem regno vincat,
Linguámque Adraſti ſuauiſsimam habeat:
Neque ſi gloriã omnẽ præter bellicã fortitudinem habeat.
Non enim vir bonus eſt in bello,
Si non ſuſtineat cædem videre cruentam,
Et propius hoſtem ſtare cupiat.
Hæc virtus eſt hoc optimum inter homines præmium,
Et maximè decorat virum iuuentem, à quo geritur.
Communi hoc bonum eſt ciuitati, & vniuerſo populo,
Si quis vir progreſſus inter pugnantes in prima acie
Conſtanter, turpiſque fugæ prorſus obliuiſcatur, (maneat,
Vitam & animum patientem obijciens periculo,

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

Τυρταῖος Ἀρχεμβρότου, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγειοποιὸς καὶ αὐλητής, ὃν λόγος τοῖς μέλεσι χρησάμενον Λακεδαιμονίοις πολεμοῦντας Μεσσηνίοις ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι. ἔστι δὲ παλαίτατος, σύγχρονος τοῖς ἑπτὰ κληθεῖσι σοφοῖς. ἢ καὶ παλαίτερος, ἤκμαζε γοῦν κατὰ τὴν λε΄ Ὀλυμπιάδα. ἔγραψεν ὑποθήκας δι' ἐλεγείας, καὶ μέλη πολεμιστήρια εἰς βιβλία ε΄.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΡΤΑΙΟΥ,
Περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.

ΟΥΚ ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην,
Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης,
Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην·
Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη.
Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω πλέον.
Οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι·
Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα,
Καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος.
Ηδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
Νωλεμέως, αἰσχρῆς δὲ φυγῆς ἐπιπάγχυ λάθηται,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος.

Animètque ad mortem obeuntem proximum virũ aſtãs:
Hic vir bonus eſt in bello.
Statim verò hoſtium in fugas vertit phalanges
Aſperas, ſuaque induſtria prælij fluctus regit.
Ipſe aũt in prima acie proſtratus charam amittit vitam,
Ciuitatem, & populos & patrem honeſtans:
Multis per pectus & ſcutum rotundum vulneribus,
Et per thoracem ab anteriore parte ſauciatus.
Hunc verò lugent pariter iuuènes, ſenéſque,
Et graui deſiderio tota ciuitas funus ipſius proſequitur.
Huius ſepulchrum, & liberi inter homines præclari ſunt,
Itémque nepotes, & omne poſterorum genus,
Nunquam eius bona gloria interit, neque nomen ipſius,
Sed quanuis ſub terra ſit, manet immortalis,
Quem ſe fortiter gerentem manentémque, & pugnantem,
Pro patria & liberis vehemens Mars peremerit.
Quòd ſi effugerit ſortem mortis longũ inducentis-ſoporem,
Et victoria potitus ſplendidã gloriam pugnæ auferat:
Ipſum ex æquo omnes iuuenéſque ſenéſque colunt,
Multiſque iucundis affectus ad Orcum abit.
Seneſcens autem inter ciues præcellit, neque quis illum
Lædere, nec irreuerenter nec iniuſtè cupit.
Omnéſque in ſedibus iuuenes ſimul & æquales
Loco cedunt ei, quique maiores nati ſunt.
Huius igitur virtutis ad ſummum peruenire nunc aliquis
Nitatur animo, non remittens bellum.

EIUSDEM:
aliàs Callini.

Quandiu torpetis? quando ſtrenuam habebitis animam
O iuuenes? an non veremini vicinos,
Ob tantam ignauiam? In Pace autem vobis videmini
Sedere: ſed bellum totam regionem infeſtat.
Hunc verſum ſuppleuit Camerarius.
Quin ſtatum aliquis arte in prælio hoſti obtendat.
Et aliquis moriens vltimò iaculum emittat.

Θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς·
  Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
  Τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
  Ἄστυ τε καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' εὐκλείσας·
Πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
  Καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
  Ἀργαλέῳ δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
Καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
  Καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
Οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
  Ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
Ὅντιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
  Γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
Εἰ δὲ φύγοι μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
  Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλοι,
Πάντες μὶν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοὶ,
  Πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην,
Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει· οὐδέ τις αὐτὸν
  Βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.
Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
  Εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
  Πειράσθω, θυμὸν μὴ μεθιεὶς πολέμου.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ἢ Καλλίνου.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἕξετε θυμὸν,
  Ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
Ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
  Ἧσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.
*Εὖ νύ τις ἀσπίδα θέσθω ἐναντίβιος πολεμίζων,
  Καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.

Honori enim eſt & ornamento viro pugnare
Pro patria, & liberis, & tenera vxore
Aduerſus hoſtes. Mors autem aderit, quandocunque
Parcæ deſtinauerint. Sed age quiſpiam rectà pergat
Extenſo in altum gladio, & ſub ſcuto forte pectus
Foueat, cùm primùm incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale eſt
Virum, neque ſi à maioribus immortalib. genus ducat.
Sæpe quis elapſus è pugna ſonitúque telorum,
Euadit, ſed ipſum domi fatalis mors apprehendit.
Atque hîc ſanè nec amicus eſt populo, nec gratus:
Illũ magnus & paruus deflent ſiquid paſſus fuerit.
Vniuerſus enim populus virum fortem deſiderat
Defunctum, viuentem verò inſtar ſemidei colit.
Nam coram intuentur illum velut turrim:
Quippe ſolus multorum æquat facinora.

EIVSDEM.

Veruntamen Herculis genus inuictum eſtis:
Confidite, nondum Iouis facies auerſa eſt à nobis.
Nec hominum turbam formidetis, aut metuatis,
Quin rectà quiſque hoſtibus ſcutum obuertat
Inuiſam amiſſurus animam, mortíſque nigrum,
Sed ſolis ſplendori gratum, ſubiturus fatum.
Noſtis enim quàm grauia ſint Martis luctuoſi opera,
Noſtis etiam impetum permoleſti belli.
Et quandoque fugiſtis ipſi, quandoque alios fugaſtis,
Iuuenes, vtrumque ſatis experti eſtis.
Nam ex illis qui audent vnà perſiſtentes
Cominus in hoſtes aduerſos impetum facere,
Perpauci occidunt, retróque ſeruant populum:
Timidorum autem virorum omnis perit virtus.
Vix autem aliquis verbis explicare poſſit,
Quanta incurrat mala, vir qui ſe turpiter dederit.

Τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
Γῆς πέρι, καὶ παίδων, κουριδίης τ' ἀλόχου,
Δυσμενέσιν. θάνατος δέ ποτ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω,
Εγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
Ελσας τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
Οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστίν.
Ανδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ᾖ γένος ἀθανάτων.
Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
Ερχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
Αλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δήμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
Τὸν δ' ὀλίγος στενάχει, καὶ μέγας, ἤν τι πάθῃ.
Λαῷ γὰρ ξύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
Θνήσκοντος· ζώων δ', ἄξιος ἡμιθέων.
Ωσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν.
Ερδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αλλ' Ηρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ.
Θαρσεῖτ', οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε·
Ιθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
Εχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
Αὐγαῖσιν κῆρας ἠελίοιο φίλας.
Ιστε γὰρ ὡς Αρέως πολυδακρύτου ἔργ' ἀΐδηλα·
Εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου.
Καὶ μετὰ φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε
Ω νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
Οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
Ες τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
Παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
Τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
Οὐδ' εἰς ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα
Οσσ', ἂν αἰσχρὰ πάθῃ, γίνεται ἀνδρὶ κακά.

Ignominioſum namque eſt tergum ſauciare
Viri fugientis in aduerſo prælio.
Turpe quoque eſt cadauer in puluere proſtratum,
Atque tergo haſtæ cuſpide vulneratum.
Sed progreſſus quiſpiam maneat firmus vtroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens:
Femora & tibias infernè, nec non pectus humeróſque,
Lati clypei vmbone contegens.
Dextra verò manu validam haſtam torqueat,
Terribilémque in capite criſtam motet.
Fortia aggrediens facta diſcat bellare,
Nec à telis procul abſit clypeum gerens.
Sed congrediens quiſpiam, cominus longa haſta
Vel gladio percuſſurus, hoſtem capiat:
Et pedem pedi iungens, clypeumque clypeo admouens,
Nec non criſtam criſtæ, galeámque aptans galeæ,
Pectorique obuerſo pectore contra hoſtem pugnet,
Vel gladij capulo, vel haſta prælonga arrepta.
Vos autem leuis armaturæ milites ſub ſcutis aliunde alij
Trepidantes, grandibus pugnate lapidibus,
Haſtáſque laues contorquete in hoſtes,
Veſtram *prope armaturam permanentes.*

EIVSDEM.

Præclarum eſt, in prima acie ſi occidat
Vir bonus, pro patria ſua pugnans.
At ſiquis vrbe ſua pinguibúſque aruis relictis
Mendicare cogitur, hoc *omnium eſt miſerrimum:*
Cum chara matre vagans, & ſene parente,
Cúmque paruulis filijs, & adoleſcentula vxore.
Inuiſus namque erit ad quoſcunque peruenerit,
Indigentia victus & odioſa paupertate.
Genus ſuum infamat, & formam decoram turpat:
Omnis generis anxietas, & mala eum ſequuntur.

Ἀργαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενόν ἐστι δαΐζειν
  Ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ·
Αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
  Νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλάμενος.
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι,
  Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.
Μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
  Ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος.
Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
  Κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
Ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
  Μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
Ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν, αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
  Ἢ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ' ἑλέτω.
Καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
  Ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ,
Καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
  Ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
Ὑμεῖς δ' ὦ γυμνῆτες ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
  Πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
Δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
  Ταῖσι πανοπλίαις πλησίον ἱστάμενοι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
  Ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
Τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
  Πτωχεύειν, πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον.
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι,
  Παισί τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται οὕς κεν ἵκηται,
  Χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ.
Αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
  Πᾶσα δ' ἀθυμία καὶ κακότης ἕπεται.

Tandem ſic errantem, hominem nulla decori cura
Afficit, nec pudor vllus in poſterum eſt ei.
At nos animo forti pro terra hac pugnemus, & pro liberis
Moriamur, nequaquam vitæ parcentes.
O iuuenes, arctè inuicem iuncti pugnate,
Neque turpis fugæ, aut timoris initium facite.
Sed magnum fortémque concipite animo impetum:
Nec pugnantes aduerſus hoſtes vitæ rationem habete.
Veteranis aũt, quorum genua non amplius ſunt agilia,
Grandæuis relictis ne fugite.
Turpe enim eſt, ſi in prima acie proſtratus.
Iaceat ante iuuenes vir ſenior,
Candidum iam habens caput, barbámque canam,
Animam efflans fortem in puluere,
Cruenta charis manibus pudenda tegens,
(Quæ oculis intueri & turpe & indignum eſt.)
Et denudatus corpore: iuuenibus autem in omnibus ſimilis eſt,
Et pulchrum pubertatis florem habeat.
Viris quidem mortalibus & mulieribus viſu amabilis
Eſt, viuus adhuc, ſtrenuus. a. ſi in prima acie ceciderit.
Sed progreſſus ad pugnam quiſpiã maneat vtroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens.

EX SVIDA, DE SIMONIDE.

Suidas enumerans multos Simonides, poſtremum his notis deſcribit,

Simonides, Crini filius, Amorginus, carminum Iambicorum ſcriptor, ſcripſit Elegiam duobus libris, & Iambos. Floruit autem 406. annis poſt bellum Troianum. Primus Iambos ſcripſit ſecundum quoſdam.

Ἔσθ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη
  Γίγνεται, οὔτ' αἰδὼς εἰς ὀπίσω τελέθει.
Θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
  Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
Ὦ νέοι ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
  Μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
  Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
Τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
  Μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
  Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
Ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
  Θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
Αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
  (Αἰσχρὰ τά γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν,)
Καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
  Ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ.
Ἀνδράσι μὲν θνητοῖσιν ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ
  Ζωὸς ἐών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
  Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ,
Περὶ Σιμωνίδου,

Σιμωνίδης, Κρίνεω, Ἀμοργῖνος, ἰαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγείαν ἐν βιβλίοις β. ἰάμβοις. γέγονε δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ υ καὶ ς' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν, ἔγραψεν ἰάμβους πρῶτος αὐτὸς κατά τινας.

Notes du mont Royal
www.notesdumontroyal.com
Une ou plusieurs pages sont omises ici volontairement.

AVTHORVM,

QVORVM POEMATA HOC ENCHIRIDIO CONTINENTVR, Elenchus,

THEOGNIS Megarenſis, pag.7
Annotationes in eundẽ, ex Elia Vineto, pag.78

PHOCYLIDES, pag.101

Verſus Phocylidi attributi tum apud Athenæum tum apud Stobæum, pag.112
Annotationes in Phocylidem, Ex V. Amerpachio, pag.124.

PYTHAGORÆ carmina aurea, pag.122

Annotationes in eadem. Ex eodem V. Amerpach.126.

SOLONIS ſententiæ elegiacæ, pag.131

Eiuſdem nonnulla citata tum à Philone, tum à Clemente Alexand. pag.141

TYRTHÆVS de Virtute bellica, pag.147

Alia eiuſdem, pag.149
SIMONIDES de vita humana, pag.157.& 16

Einſdem iambi de mulieribus, pag.158
Gnomica eiuſdem in mortem, pag.16

RHIANI, de imprudentia, pag.17
EX NAVMACHII ſcriptis ſententia

pag.173
Eiuſdem vituperium diuitiarum, pag.176

PANTASIDIS in incontinentiam, 177

Ex ORPHEO, de Deo, 181

MIMNERMI de vita quòd breuis ſit, 184

Epigrammata eiuſdem, 187
LINI in prudentiam & Spem, 189.& 191
CALLIMACHI nonnulla, 191
EVENI Parÿ ſententiæ, 193
ERATOSTHENIS Cyrenæi, 195
MENECRATIS Comici, 197
POSIDIPPI Caſſandrÿ, ibid.& 265
METRODORI Athenienſis, 199
TIMOCLIS Comici, ibidem, & 267

HOS AVTORES INSEQVItur Senariorum libellus, continens diuerſorum Poëtarum ſententias ſingulares: quarum capita hæc ſunt.

IN

		Artem,	226
Amantem,	212	*Attentionem*,	226
Amicū & Amicos,	230	*Auaritiam*,	224
Animum,	352	*Audaciam*,	226

Auxilium, 224

DE

Bonis viris, 200

DE

Conſcientia, 226
Conſilio, 204
Continentia, 210
Curioſitate, 224

DE

Deo, 212
Doctrina, 220

IN

Ebrietatem 218

IN

Famem, 216
Fœlicitatem, 210
Fidem, 222
Fortunam, 226
Furtum, 218

AD

Gloriam, 208

AD

Honorem, 226
Hortationem 222
Hoſpites, 218

DE

Improbis, 224
Induſtria, 232
Infortunio, 210
Ingrata memoria. 202
Iniuria. 228
Inuidia, 230
Iracundia, 220
Iudicio, & diuina Iuſtitia, 224
Iureiurando, 220
Iuſto 208
Iuuentute, 218

IN

Laudem, 210
Leges, 218
Liberos, 220
Lucrum 214

AD

Medicos, 214
Mendacium, 234
Moderationem, 218
Mœrorem, 216
Mortem, 212
Mulierem, 206
Mutuum, 234

IN

Naturam, 232
Neceſſitatem, 200
Nobilitatem, 210
Nouercam, 218
Nuptias, 204

DE

Occultis, 216
Odio, 212
Opibus, 224
Oratione, 216

DE

Parentibus, 206
Paupertate, 222
Peccato, 200
Pietate, 211
Pœnitentia, 218
Populo, 208
Precibus, 212
Prudentia, 232
Pulchritudine, 214

IN

Regem, 202
Riſum, 204

IN

Sanitatem, 228
Senectutem, 204
Seruos, 210
Silentium, 226
Somnum, 228
Spem, 210
Superbiam, 228

DE

Tempore, 214. & 234
Tolerantia, 228

DE

Veritate, 202
Vita, 202. & 212
Vituperio, 234
Voluptate, 212
Virtute, 200

Ex Io. Hertelij verſione.

ADDITA SVNT EIVSDEM cum ſuperioribus argumenti nonnulla ex veterum Comicorum fragmentis Gnomica, ab H. Stephano verſibus expreſſa.

PHILEMONIS qui nouæ ſeu mediȩ Comœdiȩ Poëta fuit, 235

ALEXIDIS Thurij 240
AMPHIDIS Athenienſis, 242
ANAXANDRIDIS Rhodij, 243
ANTIPHANIS Caryſtij, 244
APOLLODORI Geloi, 248
DIPHILI Sinopenſis, 249
MENANDRI Athenienſis, 250
DIODORI Sinopenſis, 258

INDEX.

EUBULI *Athenienſis*, 259
HIPPARCHI, 261
NICOSTRATI, 261
PHERECRATIS *Athenienſis*, 261
CRATETIS *Athenienſis*, 265
ERIPHI 265
CLEARCHI, 207

FINIS.